

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 87.087 van 8 mei 2000
in de zaak A. 86.994/IX-2032.**

In zake : Peter MERTENS,
die woonplaats kiest bij
advocaat Ph. VANDE CASTEELE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Vossendreef 6, bus 8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Landsverdediging.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Peter MERTENS,
luitenant bij de Krijgsmacht op 27 september 1999 heeft
ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuit-
voerlegging van "de beslissing van 10 augustus 1999 van
de minister van Landsverdediging houdende weigering van
zijn aanvraag strekkende tot vrijwillig ontslag of tot
tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking
(tijdelijk regime) (TALO(-T)) met ingang op 1 juli
1999";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoek-
schrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de ver-
nietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste
auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 16 maart 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 april 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat Th. VERMEIRE die, loco advocaat Ph. VANDE CASTEELE, verschijnt voor verzoeker, en van kapitein-commandant J. MEYUS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de auditeur-generaal;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 29 januari 1985 neemt verzoeker dienst voor zeven jaar als leerling van de Koninklijke Cadettenschool.

Op 17 augustus 1985 wordt de lopende dienstneming van rechtswege verbroken en neemt verzoeker dienst voor een onbepaalde duur waardoor de ganse vormingsperiode als kandidaat beroepsofficier bij de landmacht gedekt wordt en wordt hij toegelaten tot de Koninklijke Militaire School in de hoedanigheid van leerling, afdeling "Alle Wapens".

Op 26 september 1989 wordt hij aangesteld in de graad van onderluitenant en op 26 september 1991 wordt hij benoemd tot de graad van onderluitenant en opgenomen in het kader der beroepsofficieren, korps der officieren van de transmissietroepen.

1.2. Op 16 april 1992 stelt verzoeker zich kandidaat als officier-informaticus. Hij wordt aangewezen voor het volgen van de cursus informatica van 8 september 1992 tot 30 april 1993.

1.3. Op 26 september 1993 wordt hij benoemd tot de graad van luitenant.

1.4. Op 23 april 1998 vraagt verzoeker een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden voor een duur van twaalf maanden met ingang van 1 juli 1998. Als motief vermeldt hij "werkaanbieding in privé sector".

Na gunstig advies van zijn korpscommandant verleent kolonel SBH WAUTELET op 23 april 1998 het volgende "ongunstig" advies :

"Na onderhoud met de betrokkene, blijkt dat hij van plan is ontslag te nemen op het einde van één jaar TAPA. Volgens JSP A/DEG is de betrokkene nog niet in de voorwaarden om te kunnen afgaan (pas einde april 99)".

Op 3 juli 1998 beslist de minister van Landsverdediging dat de gevraagde tijdelijke ambtsontheffing wordt toegestaan.

Met ingang van 1 juli 1998 geniet verzoeker een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden voor een duur van twaalf maanden.

1.5. Op 30 maart 1999 vraagt hij ontslag uit het kader der beroepsofficieren met ingang van 1 juli 1999.

Op 7 april 1999 brengt de administratieve korpscommandant van verzoeker "gunstig" advies uit.

Op 5 mei 1999 geeft de stafchef van de Landmacht, per order luitenant-kolonel SBH P. DAVE, het volgend advies :

"Advies GS: ONGUNSTIG

Motivering in rechte :

1. A16 B1 Art 21

2. JSP-A/DEG 597A van 30 Mar 99

Motivering in feite:

Uit de geciteerde documenten blijkt dat het bekomen van een ontslag geen absoluut recht is, maar onderworpen is aan een beoordeling van de minister, die in redelijkheid het individueel belang kan afwegen tegenover het algemeen dienstbelang.

Een TAPA is een maatregel van tijdelijke duur, die tegemoet komt aan een individuele tijdelijke behoefte. Er wordt bijgevolg van uitgegaan dat de betrokken militair, na het verstrijken van de maximum TAPA-termijn van 12 maanden, heropgenomen wordt in actieve dienst.

De encadreringsgraad in de specialiteit van betrokkene (informaticus) is precair. Het substantieel tekort aan officieren informatici en de door de Landmacht te honoreren niet bezette burgerfuncties van het Niv 1, tasten de goede werking van de Landmacht aan.";

Op 3 juni 1999 ondertekent verzoeker dit advies voor kennisneming en dient hij het volgende verweerschrift in :

"De normale gang van zaken na mijn TAPA is ontslag vermits ik nu in de privé-sector tewerkgesteld ben. Deze omstandigheid was ook vermeld op mijn aanvraag tot TAPA. Aangezien ik voldeed aan de voorwaarden en deze TAPA toegestaan is, meen ik ook een redelijke kans te maken op ontslag.

Naar mijn mening kan een individuele zaak niet gekoppeld worden aan een algemeen personeelsprobleem van de Landmacht.

Gelet op het negatief advies vul ik mijn aanvraag aan in ondergeschikte orde met een aanvraag voor TALO-T (tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking - tijdelijk systeem) op dezelfde datum als mijn ontslag.";

1.6. Met een nota van 23 juni 1999 zendt de chef van de Generale Staf, per order generaal-majoor BOVY van de Divisie Personeel, het dossier met betrekking tot de aanvraag tot ontslag voor beslissing aan de minister van Landsverdediging. Hij wijst erop dat verzoeker aan de "vereiste rendementsvoorwaarden" voldoet en vermeldt de adviezen van de korpscommandant en van de stafchef van de Landmacht. Hij brengt het volgende advies uit :

"ONGUNSTIG gezien het tekort aan Offr informaticus LM".

1.7. Op 29 juni 1999 noteert luitenant-kolonel SBH P. DAVE op het verweerschrift van verzoeker het volgende :

"Ik handhaaf mijn advies : ongunstig.
Omwille van de encadreringstoestand kan een TALO (T) evenmin toegestaan worden.".

Op 30 juni 1999 ondertekent verzoeker dit advies voor kennisneming.

1.8. Op 17 juli 1999 wordt verzoeker als deserteur beschouwd.

1.9. Op 10 augustus 1999 weigert de minister van Landsverdediging de ontslagaanvraag van verzoeker van 30 maart 1999 met de volgende motivering :

"Aanvraag tot ontslag
Betreft : Luitenant P. MERTENS (...)
BESLISSING GEWEIGERD
Motivering in rechte : Artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 houdende statuut der officieren.
Motivering in feite :
Uit de lezing van het geciteerde artikel volgt dat het bekomen van een ontslag geen absoluut recht is, maar onderworpen is aan de beoordeling van de Minister, die het individueel belang moet afwegen tegenover het algemeen belang.
Als gevolg van de voorheen toegestane afvloeiingen enerzijds en de rekruteringsbeperkingen ten gevolge

van de in 1993 opgelegde herstructurering anderszijds, zijn er actueel minder informatici beschikbaar dan in de organisatietabellen voorziene functies.

Rekening houdend bovendien met de permanente onbeschikbaarheid van een aantal informatici omwille van cursussen, deelname aan buitenlandse operaties en tijdelijke ambtsontheffing omwille van gezinsredenen, bedraagt dit tekort in de categorie van de officieren-informatici van de Landmacht meer dan 25 procent. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het hier zowel functies in de landmacht als in intermachten organismen betreft.

Omwille van de voormelde rekruteringsbeperkingen en de wervingsstop voor burgerinformatici kan dit deficit niet weggewerkt worden met jonge informatici.

De werving van informatici op basis van hun diploma vormt geen oplossing gezien de actuele conjunctuur van de informaticabehoefte op de arbeidsmarkt.

Rekening houdend met de evolutie van de encadreringsgraad bij de informatici omwille van de natuurlijke vertrekken en de geschatte stijging van de behoeften in het informaticadomein kunnen geen ontslagen meer worden toegekend zonder de goede werking van de dienst in het gedrang te brengen.

Daarom kan ik, tot mijn spijt, dan ook niet ingaan op uw vraag.

Om dezelfde redenen kan evenmin een TALO(T) toegestaan worden.";

Dit is de bestreden beslissing die door verzoeker op 3 september 1999 voor kennisneming ondertekend wordt;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat verzoeker met betrekking tot de eerste voorwaarde in een eerste middel aanvoert, eerste onderdeel, de schending van de artikelen 15, 15bis en 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut van de beroepsofficieren van de land-, de lucht-, de zeemacht en de medische dienst en der reserveofficieren van alle krijgsmachtdelen en van de medische dienst, en tweede onderdeel, de schending van de artikelen 10, 11, 12, 23 en 182 van de Grondwet; dat hij het volgende stelt :

"1. Overwegende dat de bestreden akte berust op de toepassing van de art. 15, 15bis (= TALO(-T) en 21 van de statutaire wet van 1 maart 1958;

2.a Overwegende dat de art. 10, 11 en 23 van de Grondwet aan alle Belgen de onbelemmerde toegang tot alle beroepen en ambten; dat luidens het art. 182 van de Grondwet enkel de federale wetgever het statuut der militairen bepaalt;

dat beperkingen aan de individuele vrijheid en aan de vrije arbeidskeuze (art. 12 en 23, GW) ook aan de wetgever voorbehouden zijn; dat zulke beperkingen bovendien uitdrukkelijk moeten voorzien worden en restrictief geïnterpreteerd moeten worden, zodat elke ruime discretionaire bevoegdheid dient geweerd te worden;

2.b Overwegende dat het Arbitragehof ook geoordeeld heeft in het arrest n° 34/96 dat een wetgeving, die zelfs geen criteria (waaronder bv. de minimumvereiste periode) vastlegde, volkomen strijdig was met de art. 10, 11 juncto 23 van de Grondwet;

3. Overwegende dat de wetgever pas bij een (inmiddels deels vernietigde) wet van 20 mei 1994 het begrip dienstbelang gedefinieerd heeft; dat het art. 13 van de wet van 20 mei 1994 inzake de rechtstoestanden van het militair personeel het (heden nog) toepasselijke art. 21 van de wet van 1 maart 1958 vervangt teneinde ondermeer wettelijke ontslagvoorwaarden te kunnen invoeren;

dat deze wetswijziging ingegeven was door de vaststelling dat de «oude» - heden nog toepasselijke - «soepele» wetgeving kennelijk ongrondwettelijk was;

4. Overwegende bijgevolg dat door zijn beslissing in casu te steunen op bepalingen houdende ontslagvoorwaarden, welke wetsebepalingen rechtstreeks een (te) ruime macht aan de Minister van Landsverdediging toekennen, verweerster meteen de (ambtshalve te stellen) vraag doet rijzen of de bestreden beslissing een schending inhoudt zowel van het heden nog van kracht zijnde «oude» art. 15, 15bis en 21 van de wet

van 1 maart 1958 houdende statuut der beroeps-officiëren - conform met de Grondwet geïnterpreteerd - als van de art. 10, 11, 12, 23 en 182 van de Grondwet;

1ste lid

5.a Overwegende dat het determinerend motief van de weigeringsbeslissing ontleend is aan de alomvattende discretionnaire (weigerings-)bevoegdheid, waarover de Minister meent te kunnen beschikken om zo maar zelf te bepalen of een aanvraag tot ambtsontheffing - tijdelijk of definitief - wordt ingewilligd en zelfs zomaar na een verlof zonder wedde de hieropvolgende aanvraag tot ontslag te weigeren;

5.b Overwegende dat de huidig toepasselijke art. 15, 15bis en 21 van de wet van 1 maart 1958 beperkend dient geïnterpreteerd te worden - d.w.z. in conformiteit met de Grondwet, i.h.b. met de art. 12, 23, 182-; dat enkel die lezing geoorloofd is;

dat het daarin vermeld uitzonderlijk ministeriële weigeringsprerogatief 'in het belang van de dienst' derhalve niet kan aangewend worden om het ontslag te weigeren van een militair, die een tijdelijke ambtsontheffing bekomen heeft en bij een andere werkgever wilt verder dienen; dat dit anders een grove en buitensporige inbreuk zou zijn op de individuele vrijheid en op het recht tot een andere arbeid (art. 12 + 23, GW);

5.c Overwegende dat de Minister verder alleszins oog moet hebben voor het individueel belang van verzoeker, hetgeen hij in casu niet doet; dat zijn loutere woorden «tot mijn spijt» geenszins kunnen aangenomen worden als zijnde de aanneembare uitdrukking van een behoorlijke afweging der individuele belangen;

6. Overwegende dat de bestreden akte de art. 15, 15bis en 21 van de wet van 1 maart 1958 (aldus grondwetsconform geïnterpreteerd) kennelijk schendt;

2de lid

7.a Overwegende dat, indien dito art. 15, 15bis en 21 dermate extensief zou geïnterpreteerd zou worden dat de wetgever van 1 maart 1958 toch aan de Minister een weigeringsbevoegdheid van elk ontslag - ook van 'oude militairen' - zou hebben toegekend, ambtshalve een miskennis van de art. 10, 11, 12 en 182 van de Grondwet moet opgeworpen worden; dat ook het art. 23 van de Grondwet geschonden is, nu er in casu ook sprake is van vrijheid van beroepskeuze en arbeid;

dat verder luidens het art. 1780 van het Burg. Wetboek : "men kan zijn diensten slechts voor een tijd of voor een bepaalde onderneming verbinden"; dat dit verbod tot dwangarbeid in België ook verankerd is in de art. 12 en 23 GW en uiteraard ook voor ambtenaren geldt (F.DORSSEMONT, «Art. 23 GW ...», R.W., 1994-95, pp. 869 e.a., noten 33 - 73; R.v.St., n° 67.283, Adm.Publ., 1997, 122); «ne pas admettre la

démission volontaire serait contraire à l'art. 4 C.E.D.H.» (J.SAROT et S.GEHLEN, ibidem)

7.b Overwegende dat het door de wetgever van 1 maart 1958 aangehaald criterium 'belang van de dienst' dermate onnauwkeurig is dat zij aan de Minister van Landsverdediging zelf een te ruime beoordelingsvrijheid verleent; dat zulke uitoefening van een - in de ogen van het E.V.R.M. en de Grondwet - uitzonderlijke weigeringsbevoegdheid onverenigbaar is met het art. 182 GW en ook met de art. 12 en 23 GW; dat in deze bepalingen de normatieve bevoegdheid m.b.t. het statuut der militairen immers voorbehouden wordt aan de wetgever, zodat het aan de verweerder niet kan toekomen om zelf bij ontstentenis aan duidelijke wettelijke criteria op te treden;

7.c Overwegende dat aldus met deze extensieve interpretatie de toepassing van de art. 15, 15bis en 21 van de wet van 1 maart 1958 leidt tot de vaststelling dat de art. 12, 23 en 182 van de Grondwet geschonden worden en dat op zulke onverantwoorde wijze wezenlijke grondwettelijke waarborgen ontnomen wordt aan verzoeker; dat deze interpretatie niet kan verantwoord worden;

7.d Overwegende dat de schending van het verbod van dwangarbeid des te meer evident is dat verzoeker thans belet wordt - bovendien onder dwang van straffen tuchtsancties - om een andere werkgever te dienen;

7.e Overwegende dat hieromtrent een prejudiciële vraag dient gesteld te worden aan het Arbitragehof als volgt :

«Schenden de art. 15, 15bis en 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut van de beroepsofficieren van de land-, de lucht-, de zee-macht en de medische dienst en der reserveofficieren niet de art. 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk beschouwd en in samenhang beschouwd met de art. 12, 23 en 182 van de Grondwet ?»";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen hierop als volgt antwoordt :

"(1) Verwerende partij verwijst vooreerst naar de bespreking van het wettelijk kader en de jurisprudentie terzake (...).

(2) Men kan slechts vaststellen dat, hoe men de in de geciteerde artikelen van de wet van 1 maart 1958 aan de Minister toegekende bevoegdheid ook interpreteert - (zeer) ruim of (zeer) beperkend -, deze wetsbepalingen aan de Minister een discretionaire bevoegdheid verlenen die in casu niet op een kennelijk onredelijke wijze werd uitgeoefend : de goede werking van de dienst laat op dit ogenblik niet toe dat informatici de Krijgsmacht verlaten'.

(...)"

2.1.3. Overwegende dat artikel 182 van de Grondwet als volgt luidt :

"De wet bepaalt op welke wijze het leger wordt aangeworven. Zij regelt eveneens de bevordering, de rechten en de verplichtingen van de militairen.";

dat artikel 15 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut der beroepsofficieren van de land-, de lucht-, de zeemacht en de medische dienst en der reserveofficieren van alle krijgsmachtdelen en van de medische dienst, zoals gewijzigd bij de wetten van 28 december 1990 en 20 mei 1994 en het koninklijk besluit van 24 juli 1997, als volgt luidt :

"Artikel 15. De officieren die hierom verzoeken kunnen door de Minister van Landsverdediging tijdelijk wegens persoonlijke aangelegenheden uit hun ambt ontheven worden.

Elke tijdelijke ambtsontheffing of elke verlenging wordt aangevraagd voor een duur van drie, zes, negen of twaalf maanden.

Behoudens uitzonderlijke redenen waarover de Minister van Landsverdediging oordeelt, mag de duur van alle tijdelijke ambtsontheffingen op eigen aanvraag tijdens de loopbaan van de officier een totaal van twaalf maanden niet overschrijden.

In geval van mobilisatie of in periode van oorlog kunnen de officieren geen tijdelijke ambtsontheffing op aanvraag bekomen. Hetzelfde geldt voor de officieren die zich in periode van vrede in de deelstand 'in operationele inzet' bevinden of die op preadvies gesteld zijn met het oog op deze inzet.

De op aanvraag bekomen tijdelijke ambtsontheffingen eindigen automatisch, zonder opzegging, in periode van oorlog of in geval van mobilisatie.

In periode van vrede kunnen, in geval van operationele inzet of van preadvies met het oog op deze inzet, in uitzonderlijke gevallen en voor zover de personeelsbehoefte op geen enkele andere manier kan worden ingevuld, de toegekende tijdelijke ambtsontheffingen op verzoek ingetrokken worden.";

dat artikel 15bis van dezelfde wet van 1 maart 1958, ingevoegd door artikel 27 van het koninklijk besluit van 24 juli 1997, oorspronkelijk als volgt luidde :

"Artikel 15bis.

§ 1. De officieren die het aanvragen kunnen van de minister van Landsverdediging een onderbreking van hun loopbaan bekomen.

§ 2. Elke loopbaanonderbreking of elke verlenging, wordt aangevraagd voor een duur van drie, zes, negen of twaalf maanden.

Behoudens uitzonderlijke redenen waarover de minister van Landsverdediging oordeelt, mag de duur van alle loopbaanonderbrekingen tijdens de loopbaan van de officier een totaal van zesendertig maanden niet overschrijden.

§ 3. In geval van mobilisatie of in periode van oorlog kunnen de officieren geen loopbaanonderbreking bekomen. Hetzelfde geldt voor de officieren die zich in periode van vrede in de deelstand 'in operationele inzet' bevinden of die op preadvies gesteld zijn met het oog op deze inzet.

De toegekende loopbaanonderbrekingen eindigen automatisch, zonder opzegging, in periode van oorlog of in geval van mobilisatie.

In periode van vrede kunnen, in geval van operationele inzet of van preadvies met het oog op deze inzet, in uitzonderlijke gevallen en voor zover de personeelsbehoefte op geen enkele andere manier kan worden ingevuld, de toegekende loopbaanonderbrekingen ingetrokken worden.

§ 4. De officier die zijn loopbaan onderbreekt mag noch zelf, noch door tussenpersonen enige betrekking, beroep of bezigheid uitoefenen, zowel in de openbare als in de privé-sector, tenzij hij daarvoor niet betaald wordt, of indien het gaat om een zelfstandige activiteit.

Daarenboven mag hij geen enkele opdracht aanvaarden, noch enige dienst verlenen in een bedrijf met winstoogmerk, zelfs wanneer hij daarvoor niet wordt betaald.

De officier behoudt evenwel het voordeel van een eventuele bijzondere afwijking toegestaan vóór het begin van de loopbaanonderbreking overeenkomstig de bepalingen van artikel 19 van de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de krijgsmacht.

De betrekkingen of activiteiten bedoeld in de vorige leden kunnen in geen geval uitgeoefend worden in de sector van de produktie of van de handel in wapens, munitie en oorlogsmateriaal, bedoeld in artikel 223, § 1, b), van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap.";

en dat artikel 21 van dezelfde wet van 1 maart 1958 thans als volgt luidt :

"Artikel 21. Het ontslag moet schriftelijk worden ingediend; het heeft eerst uitwerking wanneer de Koning het heeft aangenomen. De Minister van

Landsverdediging kan het ontslag weigeren indien hij oordeelt dat het strijdig is met het dienstbelang.";

2.1.4. Overwegende dat de minister van Landsverdediging, op grond van artikel 21 van de wet van 1 maart 1958, bij het beoordelen van een ontslagaanvraag over een discretionaire bevoegdheid beschikt; dat zulks echter niet inhoudt dat genoemde wetsbepaling aan de minister terzake een reglementaire bevoegdheid heeft verleend; dat de Raad van State bevoegd is om te oordelen of de minister de discretionaire bevoegdheid die hem is verleend bij artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 op een wettige wijze heeft uitgeoefend; dat de Raad van State eventueel zal kunnen vaststellen dat het oordeel van de minister om een aangevraagd ontslag als strijdig met het belang van de dienst aan te merken, kennelijk onredelijk is;

2.1.5. Overwegende dat het Arbitragehof in het arrest nr. 81/95 van 14 december 1995 heeft geoordeeld dat de vrijheid van de persoon, gewaarborgd bij artikel 12 van de Grondwet, en meer in het bijzonder de vrijheid van arbeid, die wordt gewaarborgd door onder meer artikel 23, derde lid, 1, van de Grondwet, verbieden dat een arbeid, onder dreiging met welke straf dan ook, van een persoon die zich daarvoor niet geheel uit eigen wil heeft aangeboden, zou worden geëist, zonder dat die arbeid kan worden verantwoord door beweegredenen van algemeen belang; dat het Hof verder oordeelt dat "aangezien de opdrachten die aan het leger worden toevertrouwd bijdragen tot de verwezenlijking van doelstellingen van algemeen belang, aan diegenen die voor de militaire loopbaan hebben gekozen bepaalde verplichtingen (kunnen) worden opgelegd" (overweging B.7.3.3.); dat, bijgevolg, wanneer de minister van Landsverdediging gebruik maakt van de bevoegdheid die de wetgever hem heeft verleend in

artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 hij het dienstbelang van de krijgsmacht beoordeelt en derhalve ook het "algemeen belang";

2.1.6. Overwegende dat, zelfs indien artikel 21 beperkend geïnterpreteerd dient te worden, zoals verzoeker stelt, dan nog zulks niet belet dat de minister van Landsverdediging minstens over een beperkte beoordelingsbevoegdheid beschikt en een belangenafweging kan maken; dat de minister van Landsverdediging in de motivering van de bestreden beslissing dan ook kan oordelen dat "als gevolg van de voorheen toegestane afvloeiingen enerzijds en de rekruteringsbeperkingen (...) anderzijds, er actueel minder informatici beschikbaar (zijn) dan in de organisatietabellen voorziene functies", dat "rekening houdend bovendien met de permanente onbeschikbaarheid van een aantal informatici (...) dit tekort in de categorie van de officieren--informatici van de Landmacht meer dan 25 procent (bedraagt)", dat "omwille van de (...) rekruteringsbeperkingen en de wervingsstop voor burgerinformatici dit deficit niet weggewerkt (kan) worden met jonge informatici", dat "de werving van informatici op basis van hun diploma geen oplossing (vormt)", dat "rekening houdend met de evolutie van de encadreringsgraad bij de informatici omwille van de natuurlijke vertrekken en de geschatte stijging van de behoeften in het informaticadomein geen ontslagen meer (kunnen) worden toegekend zonder de goede werking van de dienst in het gedrang te brengen"; dat een dergelijk oordeel, op het eerste gezicht, niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt; dat hiermede immers niet blijkt dat de minister "een grove en buitensporige inbreuk" op de individuele vrijheid en op de vrijheid van arbeid, gewaarborgd door de artikelen 12 en 23 van de Grondwet, zou hebben gepleegd;

2.1.7. Overwegende dat op het eerste gezicht verzoeker niet aantoont dat artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 door de bestreden weigeringsbeslissing van 10 augustus 1999 werd geschonden; dat hij evenmin aantoont dat met een, op het eerste gezicht, wettige toepassing van artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 de artikelen 10, 11, 12, 23 en 182 van de Grondwet werden geschonden;

2.1.8. Overwegende dat de aangevoerde schending van artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 alleen betrekking kan hebben op de weigering van het ontslag van verzoeker - en niet op de weigering van de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking~ (tijdelijk regime) - aangezien genoemd artikel 21 enkel betrekking heeft op het ontslag van officieren en niet op hun loopbaanonderbreking; dat in de mate dat de bestreden beslissing van 10 augustus 1999 aan verzoeker een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking weigert, artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 niet geschonden kan zijn; dat ook artikel 15 van de wet van 1 maart 1958 door de weigering van de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk stelsel) niet geschonden kan zijn aangezien de genoemde wettelijke bepaling terzake niet van toepassing is; dat artikel 15 van de wet van 1 maart 1958 immers betrekking heeft op de mogelijkheid tot tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden en niet op een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking; dat eveneens niet op overtuigende wijze wordt aangetoond om welke redenen artikel 15bis van de wet van 1 maart 1958 geschonden zou zijn; dat verzoeker immers verwijst naar artikel 15bis wanneer hij naar artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 verwijst, dat artikel 21 slechts bestaat uit één lid in tegenstelling met artikel 15bis dat vier paragrafen bevat, en hij aldus niet duidelijk maakt welk onderdeel van welke paragraaf van artikel 15bis terzake

van toepassing is en daarenboven geschonden zou zijn; dat verzoeker derhalve niet aantoont dat de artikelen 10, 11, 12, 23 en 182 van de Grondwet zijn geschonden in zoverre de bestreden beslissing van 10 augustus 1999 betrekking heeft op de weigering hem een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking toe te staan;

2.1.9. Overwegende dat verzoeker in het tweede onderdeel van het eerste middel vraagt om de volgende prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen :

"Schenden de art. 15, 15bis en 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut van de beroeps-officieren van de land-, de lucht-, de zeemacht en de medische dienst en der reserveofficieren niet de art. 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk beschouwd en in samenhang beschouwd met de art. 12, 23 en 182 van de Grondwet ?".

2.1.10. Overwegende dat de verwerende partij met betrekking tot dit onderdeel in haar nota als volgt antwoordt :

"Inzake de voorgestelde prejudiciële vraag kan slechts vastgesteld worden dat :

- binnen het raam van het kortgeding de Raad van State geen prejudiciële vraag aan het Arbitragehof vermag te stellen doch wel bevoegd is om in het kader van een schorsingsprocedure te oordelen of er al dan niet ernstige twijfel bestaat over de door het Arbitragehof definitief te beoordelen grondwettigheid van de in dat kader ter sprake gebrachte wet(...);
- verzoeker de vereiste twijfel over de grondwettigheid van de bekritiseerde regeling in de zin dat verzoeker ze voorhoudt niet doet rijzen;
- de Minister op een wettige manier gebruik maakte van zijn discretionaire bevoegdheid.;
- zijn oordeel geen inbreuk uitmaakt op de voornoemde grondwetsartikelen";

2.1.11. Overwegende, zoals de Raad van State reeds herhaaldelijk geoordeeld heeft, onder meer in de arresten nr. 48.390 van 30 juni 1994, nr. 49.359 van

3 oktober 1994, nr. 52.972 van 18 april 1995 en nr. 55.635 van 11 oktober 1995, dat de snelheid waarmee een vordering tot schorsing moet worden afgewikkeld, zich in beginsel verzet tegen het stellen van een prejudiciële vraag;

2.1.12. Overwegende dat het middel derhalve niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel, eerste onderdeel, de schending aanvoert van de regel "patere legem quam ipse fecisti", van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel, en tweede onderdeel, de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet; dat hij stelt :

"8. Overwegende dat - zelfs al missen administratieve normen (vastgelegd door de Minister) elke deugdelijke (grond-)wettelijke basis - deze interne normen moeten eerbiedigd worden door verweerster conform het rechtszekerheidsbeginsel (+ patere legem ...);

dat er in casu geen afdoende redenen zijn om de aan verzoeker opgelegde huidige vrijheidsberoving en dwangarbeid te verantwoorden; dat de Overheid haar eigen regels en het opgewekt vertrouwen moet honoreren; dat de bestreden beslissing dus een schending inhoudt van de regel «patere legem quam ipse fecisti» en van de rechtzekerheids- en vertrouwensbeginselen, vermits ze voordien aan verzoeker een tijdelijke ambtsontheffing verleend had, waarop een ontslag normaliter zou volgen;

9.a Overwegende dat er verder ook sprake is van een discriminatie, vermits verzoeker onderworpen wordt - in vergelijking met andere militairen - aan een ander «regime»; dat immers o.m. de luitenanten BAUWERAERTS, S., EELEN, H., KIEBOOMS, M., BEERTS, thans hun ontslag, na een verlof zonder wedde (gedurende enkele jaren) hebben verkregen; dat zulke beslissingen tot «minstens verlof zonder wedde» werden ingegeven door de bezorgdheid om later bij deze personen een retroactieve afkoopsom te kunnen vorderen op grond van de nieuwe wet, die zou voortvloeien uit het voorontwerp van 6 november 1997; dat vermits die personen nu hun ontslag (terecht) krijgen, verzoekers ontslag ook moet ingewilligd worden;

Overwegende dat zelfs kandidaten op het einde van hun vorming meteen hun ontslag verkrijgen; dat dit zelfs geldt voor het kader van dokters, waar er een beweerdelijk probleem zou zijn (zie Hervé JEUNIAUX - 064/33.51.93 - Dokter - ontslag als KBO op 1 juli 1997 na einde studies op 30 juni 1997 !); dat dit verzoekers grief versterkt; dat wat het kader van de dokters betreft ook de benoemde officieren probleemloos hun ontslag verkrijgen zonder te voldoen aan de rendementsperiode (Dr. VAN GEERTRUIDE, K.B. n° 2263, 26 maart 1999, niet gepubliceerd)

Overwegende dat er dan ook sprake is van een onheuse discriminatie";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen hierop als volgt antwoordt :

"(1) Verzoeker omschrijft niet duidelijk welke 'administratieve norm' of 'interne norm' die de overheid zichzelf zou opgelegd hebben geschonden werd. Er is verwerende partij overigens ook geen norm bekend, die stelt dat een militair recht op ontslag heeft na een tijdelijke ambtsontheffing. Verzoeker voert dus geen ontvankelijk middel in de zin van artikel 8, 4° van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State aan.

(2) Verzoeker kan zich niet zinvol vergelijken met de geciteerde personen want :

- luitenant BAUWERAERTS is een officier van de luchtmacht (specialiteit luchtvaartconstructie) die op 1 maart 1999 zijn ontslag bekwam aansluitend op opeenvolgende tijdelijke ambtsontheffingen van in totaal 3 jaar en 6 maand;
- luitenant EELEN is een officier van de landmacht die op 1 januari 1999 zijn ontslag bekwam aansluitend op opeenvolgende tijdelijke ambtsontheffingen van in totaal 3 jaar en 9 maand, maar is geen informaticus;
- soldaat BEERTS behoort tot de landmacht en is geen informaticus;
- luitenant KIEBOOMS is een officier van de landmacht en informaticus die op 1 januari 1999 zijn ontslag bekwam aansluitend op opeenvolgende tijdelijke ambtsontheffingen van in totaal 2 jaar en 4 maand;
- JEUNIAUX en VAN GEERTRUIDE zijn onbekenden voor verwerende partij (voetnoot¹ : Indien met VAN GEERTRUIDE eigenlijk van GEERTRUYDEN bedoeld zou worden, moet vastgesteld worden dat deze laatste geen informaticus maar een arts is die op 1 maart 1999 zijn ontslag kreeg aansluitend op opeenvolgende tijdelijke ambtsontheffingen van in totaal 5 jaar.).

Zelfs indien verzoeker zich toch zou kunnen vergelijken met andere militairen die in het verleden wel ontslag of TALO-T kregen, moet vastgesteld worden dat dit niet wegneemt dat de Minister ten deze duidelijk voldoende redenen had om het ontslag of de TALO-T niet toe te staan.";

2.2.3. Overwegende dat in de uiteenzetting van het eerste onderdeel van het tweede middel verzoeker verwijst naar "administratieve normen" en "interne normen" waaruit zou moeten blijken dat na een tijdelijke ambtsontheffing normaliter een ontslag zou volgen; dat de verwerende partij er evenwel op wijst dat haar geen norm bekend is die stelt dat een militair recht op ontslag heeft na een tijdelijke ambtsontheffing; dat in de uiteenzetting van dit onderdeel verzoeker niet duidelijk omschrijft welke "administratieve normen" ("interne normen"), die de overheid zichzelf zou hebben opgelegd, werden geschonden; dat in die omstandigheden het eerste onderdeel van het tweede middel geen ontvankelijk middel lijkt te zijn in de zin van artikel 8, 4°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State; dat verzoeker in zijn uiteenzetting van het middel niet aantoont en niet aannemelijk maakt dat de overheid haar eigen regels en het "opgewekt vertrouwen" niet zou hebben gehonoreerd; dat het eerste onderdeel van het tweede middel niet ernstig is;

2.2.4. Overwegende dat verzoeker in het tweede onderdeel van het tweede middel laat gelden dat hij wordt gediscrimineerd ten aanzien van andere militairen aangezien hij wordt onderworpen aan een ander regime; dat hij aanvoert dat andere officieren wel ontslag hebben verkregen na een verlof zonder wedde gedurende enkele jaren; dat hij in dit verband verwijst naar de luitenanten S. BAUWERAERTS, H. EELEN, M. KIEBOOMS en A. BEERTS; dat uit de nota van de verwerende partij blijkt dat luitenant BAUWERAERTS een officier van de

luchtmacht (specialiteit luchtvaartconstructie) betreft die op 1 maart 1999 zijn ontslag verkreeg na verscheidene opeenvolgende tijdelijke ambtsontheffingen van in totaal 3 jaar en 6 maand, en verzoeker daarentegen een beroepsofficier van de landmacht is, die behoort tot het korps van de officieren van de transmissietroepen, aan wie een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden werd toegestaan voor de duur van twaalf maanden van 1 juli 1998 tot 30 juni 1999; dat verzoeker en luitenant BAUWERAERTS zich derhalve, op het eerste gezicht, niet in vergelijkbare situaties bevinden; dat blijkt dat luitenant EELEN een officier van de landmacht betreft die op 1 januari 1999 zijn ontslag verkreeg na verschillende opeenvolgende tijdelijke ambtsontheffingen van in totaal 3 jaar en 9 maand, welke officier evenwel geen informaticus blijkt te zijn; dat verzoeker en luitenant EELEN zich derhalve, op het eerste gezicht, niet in vergelijkbare situaties bevinden; dat blijkt dat luitenant KIEBOOMS een officier van de landmacht betreft die tevens informaticus is en die op 1 januari 1999 zijn ontslag verkreeg na verschillende opeenvolgende tijdelijke ambtsontheffingen van in totaal 2 jaar en 4 maand; dat verzoeker en luitenant KIEBOOMS zich derhalve, op het eerste gezicht, niet in vergelijkbare situaties bevinden; dat blijkt dat BEERTS geen officier betreft maar een soldaat van de landmacht die geen informaticus is zodat, benevens de vraag naar de betrouwbaarheid van verzoekers informatie ten behoeve van de Raad van State, vastgesteld wordt dat verzoeker en BEERTS zich derhalve, op het eerste gezicht, niet in vergelijkbare situaties bevinden; dat verzoeker voorts nog verwijst naar andere militairen (JEUNIAUX en VAN GEERTRUIDE) ten aanzien van wie hij ongelijk zou behandeld zijn of gediscrimineerd; dat de verwerende partij in dit verband laat gelden dat dit twee onbekenden zijn voor haar; dat zij in voetnoot vermeldt dat, indien met "VAN GEERTRUIDE" eigenlijk "van

GEERTRUYDEN" bedoeld zou worden, vastgesteld moet worden dat deze laatste geen informaticus maar een arts is die op 1 maart 1999 zijn ontslag kreeg aansluitend op opeenvolgende tijdelijke ambtsontheffingen van in totaal 5 jaar; dat voor zover de door verzoeker genoemde personen inderdaad militair en beroepsofficier zouden zijn, opnieuw benevens de vraag naar de betrouwbaarheid van verzoekers informatie ten overstaan van de Raad van State, vastgesteld wordt dat hun toestand, op het eerste gezicht, niet vergelijkbaar lijkt te zijn met die van verzoeker; dat zelfs indien verzoeker zichzelf zou vergelijken met andere militairen die in het verleden wel een ontslag of een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk stelsel) kregen, te dezen mag worden vastgesteld dat uit de omstandige motivering van de bestreden weigeringsbeslissing van 10 augustus 1999 blijkt dat de minister van Landsverdediging voldoende redenen kon hebben om het ontslag of de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk stelsel) aan verzoeker niet toe te staan; dat immers op het eerste gezicht er niet vanuit gegaan kan worden dat het toestaan van een ontslag of een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk stelsel) aan bepaalde militairen zonder meer een recht op ontslag of tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking toekent aan alle andere militairen of aan verzoeker in het bijzonder; dat het vertrek van bepaalde militairen door ontslag of tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking overeenkomstig het tijdelijk stelsel, immers tot gevolg kan hebben dat een preciaire encadreringssituatie ontstaat die een invloed heeft op de goede werking en operationaliteit van de eenheden, in casu van de landmacht; dat het toestaan van ambtsontheffingen op een ogenblik dat het dienstbelang zich hier niet tegen verzet niet inhoudt dat nadien een ambtsontheffing moet worden toegestaan wanneer het dienstbelang

zich daar dan wel tegen verzet; dat anders erover oordelen wellicht zou betekenen dat als op een bepaald ogenblik een ambtsontheffing wordt toegestaan, er geen enkele beoordelingsruimte meer rest voor de minister, maar dat hij op basis van het gelijkheidsbeginsel zonder meer een ambtsontheffing dient toe te staan aan iedere militair die erom vraagt; dat dit laatste dan zou klemmen met de bepaling vermeld in de motivering in rechte van de bestreden weigeringsbeslissing; dat op het eerste gezicht de enige relevante vraag lijkt te zijn of er met betrekking tot de aanvraag van verzoeker tot ambtsontheffing (tijdelijk door loopbaanonderbreking of definitief door ontslag) een wettige beslissing werd genomen; dat rekening houdend met de beoordelingsvrijheid van de minister en de omstandige motivering in feite de bestreden weigeringsbeslissing niet kennelijk onredelijk lijkt te zijn; dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ten aanzien van andere militairen is gediscrimineerd of ongelijk behandeld; dat het tweede onderdeel van het tweede middel evenmin ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel -ten aanzien van de weigering van de TALO(T)-aanvraag-aanvoert, eerste onderdeel, machtsoverschrijding en de schending van het artikel 20 van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 tot instelling van de vrijwillige arbeidsregeling van de vierdagenweek en de regeling van de halftijdse vervroegde uitstap voor sommige militairen en tot wijziging van het statuut van de militairen met het oog op de instelling van de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking, met toepassing van artikel 3, § 1, 1°, van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie, aldus bekrachtigd door artikel 10, 1°, van de wet van 12 december 1997 tot bekrachtiging van de

koninklijke besluiten genomen met toepassing van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie en van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels, tweede onderdeel, schending van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 52/99, van 26 mei 1999 van het Arbitragehof, derde onderdeel, schending van de artikelen 10, 11 en 182 van de Grondwet, afzonderlijk genomen en samen beschouwd; dat hij stelt :

"Nopens de gegrondheid

1ste onderdeel (machtsoverschrijding en schending van het art. 20 van het K.B. (III))

1.a Verzoekers TALO(T)-aanvraag werd op 18 juni 1999 geweigerd om de reden dat het art. 20 § 2 van het K.B. (III) van 24 juli 1997 juncto het art. 15bis §1 van de Wet van 1 maart 1958 - ingelast bij het art. 27 van het K.B. (III) van 24 juli 1997 - aan de Minister een ruime discretionnaire bevoegdheid zou(den) toekennen.

1.b Met het arrest n° 52/99 werd nochtans reeds op 26 mei 1999 o.m. de materiële rechtskracht van het art. 20 erga omnes gewijzigd, niet enkel door het annulatie-dispositief, maar tevens door de hiermee verbonden algemene motieven.

Anders gesteld, verweerders interpretatie inhoudende een - voor verzoeker nadelige - ruime weigeringsbevoegdheid werd afgewezen: het Arbitragehof heeft immers al de - door middel van het aangewende «bekrachtigingsprocédé» - opgelegde beperkingen en/of verplichtingen bevonden als zijnde strijdig met de art. 10, 11 juncto 182 GW.

1.c Het art. 20 - dat de bestreden akte grondt - dient kan enkel als dusdanig gelezen te worden dat verzoeker een recht op TALO(-T) kan laten gelden.

De (overigens algemene) motieven van het arrest n° 52/99 - bevestigd in het arrest n° 68/99 - leiden (ook) tot de vaststelling dat een andere lezing - gesteund op een ruime discretionnaire bevoegdheid, ontleend aan de art. 20 § 1 juncto 20 § 2 juncto 27 (K.B. (III) van 24 juli 1997) - steeds een discriminatie (art. 10,11, 182 GW) impliceert.

1.d In casu blijkt uit de ingeroepen motieven een machtsoverschrijding, nu verweester een lezing aanneemt die strijdig is met de art. 10, 11 juncto 182 GW.

2de onderdeel (schending van het gezag van gewijsde van het arrest n° 52/99)

2.a In het arrest n° 32/98 herinnerde het Arbitragehof dat op verweester de verplichting zou rusten om de TALO(-T)-aanvragen (opnieuw) te onderzoeken na een eventueel vernietigingsarrest, rekening houdende met de vaststellingen van het Hof.

Met het arrest n° 52/99 wordt later o.m. de materiële rechtskracht van het art. 20 gewijzigd, niet enkel door het dispositief, maar tevens door de hiermee verbonden algemene motieven; anders gesteld, verweerders interpretatie wordt ook afgewezen.

Het art. 20, samengelezen met het art. 27 - dat de bestreden akte grondt - dient dusdanig gelezen te worden dat verzoeker een recht op TALO(-T) kan laten gelden. Een lezing, die verplichtingen en/of beperkingen zou inhouden, is strijdig met het gezag van gewijsde erga omnes van het arrest n° 52/99 (en overigens ook n° 68/99):

ze dient louter daarom ambtshalve geweerd te worden.

Anders gezegd: de (overigens algemene) motieven van het arrest n° 52/99 leiden dus ook tot de vaststelling dat een andere lezing - gesteund op een ruime discretionaire bevoegdheid, ontleend aan de art. 20 § 1 juncto 20 § 2 juncto 27 (K.B. (III) van 24 juli 1997) - steeds een (ambtshalve op te werpen) discriminatie (art. 10, 11, 182 GW) impliceert

2.b De bestreden akte schendt bijgevolg ook het gezag van gewijsde zelf van het arrest n° 52/99, vermits verweester de TALO(-T)-aanvraag nog steeds niet honoreert. Ook het 2de onderdeel is gegrond.

3de onderdeel (schending van art. 10, 11 en 182 Grondwet, ook samen beschouwd)

3.a Bepalingen, die kracht van wet hebben, worden in principe toegepast, behoudens indien een belanghebbende verzoeker aanvoert en aantoonst dat deze bepalingen discriminerend zijn. Het Arbitragehof heeft in het arrest n° 52/99 van 26 mei 1999 precies vastgesteld

- (i) dat elk K.B. van 24 juli 1997 elke rechtsgrond miste (B.4.1),
- (ii) dat de formele bekrachtiging niet kan worden aanvaard (B.4.1) EN
- (iii) dat zulk procédé op discriminerende wijze afbreuk doet aan de grondwettelijke waarborgen, enkel uiteraard in zoverre de (aan verzoeker) opgelegde verplichtingen en beperkingen niet op de door art. 182 voorziene wijze vastgesteld werden (B.4.2).

3.b Vermits de art. 20 § 2 en 27 van het K.B. (III) van 4 juli 1997 - zeker luidens verweersters interpretatie, die er kennelijk toe strekt een ruime discretionaire bevoegdheid aan de Minister van Landsverdediging toe te kennen - een beperking inhouden ten aanzien van het recht op het genot van al de afvloeiingsmaatregelen en het recht op een tijdelijke ambtsontheffing ontzeggen, dient de

toepassing van deze bepalingen (ambtshalve) (voetnoot¹ : Ook de Raad van State werpt - desgevallend amtsshalve op, zonodig in een kortgeding-procedure - dat de motieven van een weigeringsbeslissing strijdig zijn met het gezag van een schorsingsarrest of van een vernietigingsarrest (n°80.944, 14 juni 1999, DEVLEMINCK, Alg. Verg.)) geweigerd te worden en is elke verwijzing hiernaar ongegrond.

In casu heeft het Arbitragehof de - in het K.B. (III) van 24 juli 1997 - opgelegde voorwaarden en/of andere verplichtingen zelfs uitdrukkelijk strijdig bevonden met de art. 10, 11 juncto 182 GW. (Arrest n° 52/99, B.4). Het 3de onderdeel is in casu dan ook kennelijk gegrond.

4.a Verder is er een aanvullende discriminatie, in zoverre verzoekers recht op TALO(-T) nog steeds halsstarrig ontkend wordt door verwerende partij.

4.b Het statuut der afvloeiingsmaatregelen is gemeen aan alle officieren. De K.B.'s van 24 juli 1997 beogen een afvloeiing naar het niveau van 5.000 officieren te bewerkstelligen (voetnoot² : Art. 12.1 van het K.B. (II) stelt: «de Koning kan het verplicht stelsel van de in disponibiliteit stelling invoeren wanneer Hij op 1 december 1997 vaststelt dat op 1 januari 1999 het aantal officieren niet zal dalen onder het aantal van 5100 officieren. »Art. 16.al.1 stelt : de periode, bepaald in art. 15 en uitlopende op 1 januari 2000, kan verlengd of ingekort worden, naargelang de enveloppe zich stabiliseert op 5000 Offr.) De Minister heeft Verslag uitgebracht over de vooropgestelde intermediaire doelstelling (B.S. 15 augustus, p. 21.066) :

«Aangezien er thans 5600 officieren in werkelijke dienst zijn en de personeelsenveloppe op 1 januari 1999 het aantal van 5100 officieren niet mag overschrijden, bedraagt de verhoopde afvloeiing op uiterlijk 1 januari 1999 500 officieren. Het besluit dat de verplichte maatregel oplegt zal de criteria bepalen die in aanmerking worden genomen om het aantal afvloeiingen te bepalen. Het contingent vertrekkers» behelst zowel de officieren die van deze in disponibiliteit stelling gebruik maken, als de voltijdse equivalenten vrijgekomen ingevolge de arbeidsverdelende maatregelen ((...)) en loopbaanonderbreking).»

4.c De arresten 52/99 en 68/99 hebben discriminaties formeel verholpen; de motieven beider arresten geven ook aan hoe bepalingen, die - afzonderlijk genomen en/of in hun geheel beschouwd - beperkingen inhouden, moeten gelezen worden.

4.d Al de andere officieren kunnen (ex tunc) alle afvloeiingsmaatregelen - zonder enig formeel onderscheid - aanvragen en bekomen: hun verzoeken worden ingewilligd luidens het criterium «first in, first out» (n° 32/98, B.4). Zolang het voormeld criterium

van 5.000 officieren niet bereikt is, wordt er geen onderscheid gemaakt naargelang de aard zelf van de afvloeiingsmaatregel, nl. (i) disponibiliteit, (ii) TALO(-T) of (iii) vierdagenweek of halftijdse uitstap.

De lezing van de art. 1 en 2 van het K.B. (II) van 24 juli 1997 (disponibiliteit) bevestigt dat het genot van de vrijwillige disponibiliteit een recht is.

De art. 1 en 11 van het K.B. (III) van 24 juli 1997 bevestigen verder respectievelijk het recht tot de vrijwillige arbeidsregeling van de vierdagenweek en het recht - ook voor piloten (voetnoot¹ : Bv. : ook collega Cdt VI D'ANTIMO geniet van de part-time-regeling, dit in afwachting van de vernietiging van de weigering van zijn TALO-T-aanvraag (zaak VIII-1.046)...) - tot de halftijdse vervroegde uitstap.

Er is evenzeer een recht op TALO(-T). Bepalingen, die dit recht op TALO(-T) zouden ontzeggen, voeren aldus een verplichting en een beperking in, op een wijze die op zich strijdig is met de art. 10, 11 juncto 182 van de Grondwet (n° 52/99; 68/99); ze voeren bijkomend een discriminatie in tussen de personen die een afvloeiingsmaatregelen genieten in de mate dat de ene militair een recht heeft en de andere militair slechts een gunst zou hebben. Eiser wenst dus het recht tot TALO(T) als dusdanig onverminderd te behouden en uit te oefenen.

5.a Weliswaar zal verweerster thans toch nog opwerpen dat er in de zaak 79.516/VIII-965 een arrest gewezen werd op 31 juli 1998 (n° 75.538, Tondeur t. MLV), waarbij - prima facie en bovendien enkel bij UDN - werd aangenomen dat het art. 20 § 2 van het K.B. (III) juncto art. 27 het toch mogelijk zou maken om het recht tot TALO(-T) vooralsnog te herleiden tot een loutere ministeriële gunst.

5.b Dit arrest was voor kritiek vatbaar en verzoeker TONDEUR had dit reeds aangegeven; hij verwoordde (o.m.) hetzelfde betoog, dat precies thans door het Arbitragehof is aanvaard geweest in het annulatiecontentieux (n° 52/99).

Uw Raad was destijds evenwel belet om de grondwettelijkheid van verweersters bijzondere interpretatie in vraag te stellen, precies bij gebrek aan de mogelijkheid om het Arbitragehof tijdig prejudicieel te bevragen in een UDN-procedure.

5.c De arresten 52/99 en 68/99 brengen uiteraard de nodige opheldering, die tot gevolg heeft dat eiser van de bewijslast van ongrondwettelijkheid bevrijd is.

Thans kan immers - zonodig ambtshalve, in acht genomen het gezag van gewijsde van deze arresten en het statuut der militairen - meteen vastgesteld worden dat de beperking, aangebracht aan verzoekers recht tot TALO(-T), door een restrictieve lezing van de art. 20 § 1 juncto 20 § 2 juncto 27, evenzeer

ongrondwettelijk is als andere nadelige bepalingen, die reeds expressis verbis vernietigd werden in de arresten n° 52/99 en 68/99.

De toepassing van zulke beperkingen dient (ambtshalve) geweerd te worden, onder meer omdat ze als nadelige bepalingen in strijd met het art. 182 GW werden vastgelegd en omdat ze dus leiden tot een discriminatie (art. 10, 11 juncto 182 GW). Het is des te meer een discriminatie dat het recht van de militairen op het genot van de andere afvloeiingsmaatregelen wel uitdrukkelijk werd bevestigd in de verscheidene K.B.'s van 24 juli 97.

Enkel een globale lezing van art. 20 van het K.B. (III) van 24 juli 1997, waarbij enerzijds het genot van het recht op alle afvloeiingsmaatregelen, inclusief het recht tot TALO(-T), wordt gehandhaafd, en waarbij anderzijds ook de nadelige interpretatie van zowel art. 20 § 2 als art. 15bis.al.1 van de wet van 1 maart 1958 (ingevoerd bij art. 27 van het K.B. (III) van 24 juli 1997) wordt geweerd, is conform met de Grondwet.

De bestreden akte schendt bijgevolg ook de art. 10, 11 en 182 van de Grondwet door verzoekers recht op een TALO(-T) nog steeds niet te erkennen.

5.d Verzoeker vraagt de volgende prejudiciële vraag aan bij het Arbitragehof :

'Worden de art. 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk genomen en in samenhang beschouwd met de art. 12, 23 en 182 van de Grondwet en met het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid geschonden door de art. 20 § 2 en 27 van het K.B. (III) van 24 juli 1997 tot instelling van de vrijwillige arbeidsregeling van de vierdagenweek en de regeling van de halftijdse vervroegde uitstap voor sommige militairen en tot wijziging van het statuut van de militairen met het oog op de instelling van de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking, met toepassing van artikel 3.1.1° van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de E.M.U., welke voormelde art. 20 § 2 en 27 bevestigd werden door het art. 10 van de wet van 12 december 1997 tot bekrachtiging van de koninklijke besluiten genomen met toepassing van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie en van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels'

inzoverre deze artikelen 20 § 2 en 27 geïnterpreteerd worden als houdende toekenning aan de Minister van Landsverdediging van de bevoegdheid om op grond van eigen criteria en voorwaarden een aanvraag tot tijdelijke ambtsontheffing wegens

loopbaanonderbreking, ingediend door een beroeps-officier ter gelegener tijd overeenkomstig het art. 20§3 van het K.B. (III) van 24 juli 1997 in het kader van tijdelijk regime, te weigeren

terwijl deze officier de voorwaarden, voorgeschreven door het art. 20 § 1 .al.1 van het K.B. (III) van 24 juli 1997, vervult en hij niet valt onder de bij Koninklijk Besluit ophefbare bijzondere uitsluitingsclausule, bedoeld in het art. 20 § 1. al.1,

terwijl deze officier ook beantwoordt aan de administratieve ontslagvoorwaarden, opgelegd door de Minister van Landsverdediging met verwijzing naar de thans geldende art. 15 en 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut der beroepsofficieren en der reserveofficieren, en deze officier dus vrij is om ontslag te nemen,

terwijl de beroepsofficieren het recht hebben tot toekenning van andere vrijwillige afvloeiingsmaatregelen - zijnde de in vrijwillige disponibiliteit stelling, de vrijwillige arbeidsregeling van de vierdagenweek en de regeling van de halftijdse vervroegde uitstap - voor zover zij beantwoorden aan de criteria, vastgesteld door de K.B. (1) en (III) van 24 juli 1997, thans bevestigd door de wet van 12 december 1997, en voor zover zij niet vallen onder de uitsluitingscriteria, die desgevallend door de Koning zouden zijn uitgevaardigd in uitvoering van deze bekrachtigde K.B.'s van 24 juli 1997

en terwijl de nadelige restrictie, die de weigeringsbevoegdheid van een TALO(-T)-aanvraag uitmaakt in de hierboven aangegeven interpretatie van de art. 20 § 2 en 27 van het K.B. (III) van 24 juli 1997, door de Koning werd ingelast buiten de grenzen van de machtigingswet van 26 juli 1996 om ? »

Verzoeker heeft hierboven de elementen uiteengezet, die aan het Arbitragehof toelaten om tot de ongrondwettelijkheid van de door verwerende partij voorgestelde interpretatie te besluiten.

Ontvankelijkheid van het middel: anticipatief verweer

6.a «Men» suggereert - na de uitspraak van de arresten n° 52/99 en 68/99 - dat vermits het Arbitragehof verplichtingen vernietigd heeft, het ganse systeem evenzeer discriminerend is» en dat verweerster dus bij de Raad van State een exceptie zal opwerpen, berustend op het gelijkheidsbeginsel en op de onwettelijkheid van haar eigen afvloeiingssysteem. Dit verweer kan als volgt geanticipeerd worden.

Zulk verweer is onontvankelijk. Het gelijkheidsbeginsel beschermt immers de onderdanen tegen de willekeur van de overheid; enkel de burger kan deze bescherming inroepen (P. Martens, «Egalité et non-discrimination devant le Conseil d'Etat» in Egalité et non-discrimination, Kluwer, 1991, p. 141): «les

autorités publiques ne peuvent invoquer l'article 10 de la Constitution » (J.SALMON, Le C.E., 1994, p. 332).

6.b Het overwogen verweer mist overigens ook elke grond. Het Arbitragehof heeft immers gesteld in arresten n° 32/98 en n° 52/99:

enerzijds dat - na het vernietigingsarrest - verweerster opnieuw de TALO(-T)aanvragen dient te behandelen (n° 32/98, B.4);

anderzijds dat alle (bij het Hof) ingediende annulatie-verzoeken ontvankelijk zijn; verweerster had hierbij overigens geen exceptie opgeworpen (voetnoot¹ : In het later vernietigingsarrest n° 68/99 heeft het Arbitragehof de excepties van de Ministerraad weerlegd en het verzoekschrift onder meer ontvankelijk bevonden.).

Hieruit vloeit noodzakelijkerwijze voort dat het TALO(-T)-regime geenszins opgeheven is en dat verzoeker - evenals de andere militairen - dus gerechtigd blijft om de TALO(-T) te bekomen.

Zoniet ware het overigens niet zinvol geweest voor het Arbitragehof om erga omnes te stellen enerzijds dat na het (eventueel) vernietigingsarrest de TALO(-T)-aanvragen opnieuw onderzocht dienen te worden (n° 32/98, B.4) en anderzijds dat de verzoekschriften wel degelijk ontvankelijk zijn (n° 52/99).

6.c Men moet verder zulk verweer des te meer afwijzen dat de verwerende partij haar eigen onheus handelen voor de rechter zeker niet mag inroepen om haar verplichtingen te ontlopen: «nemo auditur suam turpitudinem allegans».

Het beginsel «patere legem quam ipse fecisti», dat precies afgeleid is uit het gelijkheidsbeginsel, verplicht zelfs verwerende partij om haar eigen regels toe te passen en bijgevolg al de (vrijwillige) aanvragen tot afvloeiingsmaatregelen in te willigen, thans zonder enig onderscheid tussen de militairen onderling.

Andere rechtsbeginselen, zoals de eerbiediging van de legitieme verwachtingen, van de verworven rechten en van de rechtszekerheid bevestigen tenslotte ten overvloede dat de verwerende partij het afvloeiingssysteem thans niet mag kelderen uit reactie tegen de vernietigingsarresten van het Arbitragehof.

6.d Besluit: voormelde (overwogen) exceptie (t.a.v. het middel) dient dus geweerd te worden als kennelijk niet-ontvankelijk, minstens als ongegrond.";

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop als volgt in haar nota met opmerkingen repliceert :

"(1) Verwerende partij verwijst vooreerst naar paragraaf III van haar nota.

(2) Voorts kan slechts vastgesteld worden dat het arrest van het Arbitragehof slechts de rechtskracht van enkele bepalingen heeft aangetast die in de bestreden beslissing niet toegepast (konden of dienden te) worden.

(3) Inzake de voorgestelde prejudiciële vraag kan slechts vastgesteld worden dat:

- binnen het raam van het kortgeding de Raad van State geen prejudiciële vraag aan het Arbitragehof vermag te stellen doch wel bevoegd is om in het kader van een schorsingsprocedure te oordelen of er ja dan neen ernstige twijfel bestaat over de door het Arbitragehof definitief te beoordelen grondwettigheid van de in dat kader ter sprake gebrachte wet (voetnoot¹ : Arrest GEYSELS, nr. 79.390 van 22 maart 1999 in de zaak 81.798/IX-1600.);
- verzoeker de vereiste twijfel over de grondwettigheid van de bekritiseerde regeling in de zin dat verzoeker ze voorhoudt niet doet rijzen (voetnoot² : In het licht van het arrest 52/99 van het Arbitragehof heeft verzoeker geen belang bij de vaststelling van de ongrondwettelijkheid van voornoemd bekrachtigd koninklijk besluit door het Arbitragehof, daar hij in die hypothese niet doet blijken van een rechtmatig belang (verzoeker kan geen recht op TALO(T) putten uit een desgevallend ongrondwettelijk bevonden koninklijk besluit).);
- de Minister op een wettige manier gebruik maakte van zijn discretionaire bevoegdheid;
- zijn oordeel geen inbreuk uitmaakt op de voornoemde grondwetsartikelen.";

2.3.3. Overwegende dat vooraf wordt opgemerkt dat de weigeringsbeslissing dateert van 10 augustus 1999 en niet van 18 juni 1999, zoals verkeerdelijk door verzoeker in zijn verzoekschrift wordt vermeld, omdat hij zonder enige controle of nazicht een gedeelte lijkt te hebben overgenomen van een verzoekschrift waaromtrent de Raad van State zich reeds in zijn arrest nr. 83.680 van 29 november 1999 heeft uitgesproken; dat dan ook vragen rijzen over de door verzoeker zelf opgevatte ernst waarmee hij onderhavige procedure voert en over de nauwgezetheid waarmee hij zijn zaak voor de Raad van State aanbrengt, wat niet meer onder de noemer van een louter materiële vergissing kan worden gebracht;

Overwegende dat verzoeker in het eerste onderdeel van het derde aangevoerde middel stelt dat artikel 20 van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 en het arrest van het Arbitragehof nr. 52/99 van 26 mei 1999 zo dienen gelezen te worden dat hij recht heeft op een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk regime); dat een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk regime) geen absoluut recht is van de kant van de militairen die een TALO(T) aanvragen en die voldoen aan de voorwaarden van artikel 20, § 1, van genoemd koninklijk besluit van 24 juli 1997; dat de minister van Landsverdediging derhalve beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot aanvragen voor een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk regime); dat bij arrest nr. 52/99 van 26 mei 1999 het Arbitragehof artikel 10, 1°, vernietigde van de wet van 12 december 1997 «tot bekrachtiging van de koninklijke besluiten genomen met toepassing van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie, en van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels», in zoverre het artikel 20, § 1, eerste lid - wat betreft de woorden «met uitzondering van de officier-geneesheer, de officier-apotheker, de officier-tandarts en de officier-dierenarts» en het 3° - en tweede lid, artikel 21, § 2, tweede lid, en artikel 27, § 4, vierde lid, van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 «tot instelling van de vrijwillige arbeidsregeling van de vierdagenweek en de regeling van de halftijdse vervroegde uitstap voor sommige militairen en tot wijziging van het statuut van de militairen met het oog op de instelling van de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking» bekrachtigt; dat het Arbitragehof oordeelde dat het

bestreden koninklijk besluit van 24 juli 1997 "niet (kon) worden genomen ter uitvoering van artikel 3, § 1, 1°, van de voormelde wet van 26 juli 1996, en (...) het derhalve elke rechtsgrond (mist)" (overweging B.3.6.); dat het Arbitragehof verder oordeelde :

"B.4.1. Nu het koninklijk besluit van 24 juli 1997 niet werd genomen op basis van de bijzonderemachtenwet, kan niet worden aanvaard dat de wetgever een zodanig besluit bekrachtigt dat, zonder rechtsgrond, dermate fundamenteel ingrijpt in de bij artikel 182 van de Grondwet uitdrukkelijk aan de wetgever voorbehouden aangelegenheid.

B.4.2. De louter formele bekrachtiging van een zodanig besluit doet op discriminerende wijze afbreuk aan de grondwettelijke waarborg voor alle militairen dat zij niet kunnen worden onderworpen aan verplichtingen zonder dat die zijn vastgesteld door een democratisch verkozen beraadslagende vergadering.";

dat het Arbitragehof artikel 10, 1°, van de bekrachtigingswet van 12 december 1997 slechts gedeeltelijk vernietigde ("in zoverre ...") wegens schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 182 van de Grondwet; dat noch uit het beschikkend gedeelte noch uit de motivering van het genoemde arrest nr. 52/99 op het eerste gezicht evenwel kan worden afgeleid dat een tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk regime) een recht zou zijn in hoofde van de militairen die - zoals verzoeker - dergelijke tijdelijke ambtsontheffing hebben aangevraagd; dat verzoeker niet aantoonde dat de bestreden weigeringsbeslissing van 10 augustus 1999 aan de bepalingen van artikel 20 van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 een interpretatie geeft die in strijd is met de artikelen 10, 11 en 182 van de Grondwet; dat de bestreden beslissing aldus op het eerste gezicht geen machtsoverschrijding of een schending van artikel 20 van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 lijkt te bevatten; dat het eerste onderdeel van het derde middel, derhalve niet ernstig is;

2.3.4. Overwegende dat in het tweede onderdeel van het derde middel verzoeker de schending aanvoert van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 52/99 van het Arbitragehof; dat luidens artikel 9, § 1, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, de door het Arbitragehof gewezen vernietigingsarresten een absoluut gezag van gewijsde hebben vanaf hun bekendmaking in het Belgisch Staatsblad; dat te dezen het arrest nr. 52/99 bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 16 juli 1999, dat op het ogenblik dat de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen het arrest van 26 mei 1999 dan ook een absoluut gezag van gewijsde had zodat de bestreden beslissing dit gezag van gewijsde in beginsel zou kunnen schenden; dat evenwel op het eerste gezicht niet wordt ingezien op welke wijze de bestreden beslissing van 10 augustus 1999 het gezag van gewijsde van het arrest nr. 52/99 zou hebben geschonden door te oordelen dat de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk stelsel) geen absoluut recht is, maar onderworpen aan de beoordeling van de minister van Landsverdediging, aangezien het genoemde arrest nr. 52/99 enkel uitspraak heeft gedaan met betrekking tot het vierde onderdeel van het eerste middel (overwegingen B.4.3., B.5. en B.6.) dat is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 182 van de Grondwet, en hierbij heeft vastgesteld dat het koninklijk besluit van 24 juli 1997 "elke rechtsgrond" mist ... (overweging B.3.6.); dat dit onderdeel van het derde middel ook niet ernstig is;

2.3.5. Overwegende dat in het derde onderdeel van het derde middel verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 10, 11 en 182 van de Grondwet, afzonderlijk genomen en samen beschouwd; dat uit het arrest van het Arbitragehof nr. 52/99 blijkt dat de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 "elke rechtsgrond"

missen en een schending inhouden van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 182 van de Grondwet; dat indien zulks zou betekenen dat de bepalingen van genoemd reglementair besluit, met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moeten blijven, verzoeker op het eerste gezicht geen belang heeft om aan te voeren dat de bestreden weigeringsbeslissing van 10 augustus 1999 de genoemde artikelen 10, 11 en 182 van de Grondwet zou schenden; dat, immers, als de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 niet mogen worden toegepast wegens de ongrondwettigheid ervan, met betrekking tot de tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk stelsel) geen enkele beslissing, noch een positieve noch een negatieve beslissing, meer kan worden getroffen zodat het ernstig bevinden van het derde onderdeel verzoeker geen enkel voordeel zou kunnen opleveren daar zulks hem niet dichter bij een eventuele loopbaanonderbreking zou kunnen brengen, hetgeen zijn bedoeling is; dat zelfs indien verzoeker op het eerste gezicht toch belang zou hebben bij het aanvoeren van het derde onderdeel, dient te worden vastgesteld dat de ongrondwettigheid van de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 juli 1997 niet noodzakelijk inhoudt dat de bestreden weigeringsbeslissing ipso facto zelf ook de genoemde artikelen 10, 11 en 182 van de Grondwet zou schenden; dat, immers, wanneer een norm - te dezen het genoemde koninklijk besluit van 24 juli 1997 bekrachtigd door de wet van 12 december 1997 - de genoemde grondwetsartikelen schendt het niet evident is dat een individuele weigeringsbeslissing ook meteen dezelfde grondwetsartikelen zou schenden; dat de minister van Landsverdediging, op grond van het koninklijk besluit van 24 juli 1997, bij het beoordelen van een aanvraag tot tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking (tijdelijk stelsel) over een discretionaire

bevoegdheid beschikt; dat de omstandigheid dat de minister bij het beoordelen van het dienstbelang gebruik maakt van een discretionaire bevoegdheid niet inhoudt dat hij met de bestreden weigeringsbeslissing van 10 augustus 1999 artikel 182 van de Grondwet zou hebben geschonden; dat ook niet op overtuigende wijze wordt aangetoond dat verzoeker door de bestreden weigeringsbeslissing ongelijk wordt behandeld of wordt gediscrimineerd en dat aldus de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zouden zijn geschonden en evenmin dat met een, op het eerste gezicht, correcte toepassing van artikel 20 van het koninklijk besluit van 24 juli 1997, de artikelen 10, 11 en 182 van de Grondwet werden geschonden; dat tenslotte aangaande diens verzoek een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen met betrekking tot de eventuele schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk genomen en in samenhang met de artikelen 12, 23 en 182 van de Grondwet, door de artikelen 20, § 2, en 27 van het koninklijk besluit van 24 juli 1997, welke artikelen werden bekrachtigd door artikel 10 van de wet van 12 december 1997 wordt verwezen naar overweging 2.1.11; dat het derde onderdeel van het derde middel niet ernstig is;

2.4. Overwegende dat aangezien geen enkel ernstig middel wordt aangevoerd, de vordering tot schorsing dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht mei 2000, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.